

Lina Ambarcumian

Myliu gyvenimą
Jauną, aistringą,
Mėlyną dangų jo,
Gilų, bedugnį,

Žemę žaliuojančią,
Vandenį tyrą,
Lietų gaivinantį,
Šildančią ugnį.

Saulė nudegino
Lūpas bučiuojančias
Uogų raudonį-
Nejaučiu skausmo.

Mano gyvenimas
Pustoniais austas,
Kontrastai šone
Iš meilės jausmo.

Pagal stilių

Advento gotikoj
Ant vertikalių
Ištinka lengvas šokas-
Per Kūčių stalą
Ligi eglės
Nusidriekia
Kalėdinis barokas.
Naujųjų Metų danguje
Rokoko ugnys pateka.
Naktis- moderno,
O ryte
Vėl išsiblaivo
Klasika.

Vaikystei

Ar jauti mano ilgesį
Danguje
Tokį mėlyną,
Kai supuosi sūpynėse
Po geltonais klevais?

Tu siuntei man lakštingalą,
Tik alyvose giedančią
Ir viliojai rugiagėlių
Skinti pievų takais.

Parašei laišką, kvepiantį
Raudonų uogų pamiške,
Bet jį išplėšė vėjas
Ir lig šiol nerandu...

Lig dangaus supkit
Mėlyno,
Gal užsupsite ilgesį,
Gal pagausite vėją,
Vagį mano dienų.

Plaškiai

Kilę iš Gėgės vandens,
Augę prie jos krantų,
Grįžę atgal
Ir taip
Amžinai kartu.
Gulbių karūnai
Vienai
Skamba
Vaiduokliai varpai.
Potvynio
Laukdami
Klausosi jų
Plaškiai.

Bitėnuose

Iš praeities
Vaizdai sugrįžta
Ir leidžiu jiems sugrįžt.

Pro seną kalną,
Žalią mišką
Girdžiu-
Vėl bitės ima zyzt.
Bindzena Mažius,
Smilgos baltos nuo
Rytmečio miglos.
Į seną daržinę
Pakeltos
Įsminga akys.
Nuolatos
Gandrai primėto
Plunksnų,
Pušys
Kankorėžių,
Dangus
Lietaus
Ir zyzia bitės,

Laiką muša
Perkūnas.

Knygnešių palaukt
Reikėtų, bet
Jau taip vėlu...

Tik nuo akių
Nubraukti lietu
Galėjau.

Vėl Bitėnuose tylu.

Natiurmortas rankinėje

Daug ką galiu sutalpinti
Savo rankinėj lyg spintoj-
Šūsnį svarbių dokumentų,
Kuriuos tvarkyti man lemta,
Knygų bent tris,
Pundą raktų,
Šukų, pieštukų,
Ir slaptą, didelę, gilią kišenę,
Kurioj-
Saga iš liemenės,
Nosinės, senas trintukas,
Lūpdažiai, „IKI“ maišiukas.
Lietsargis ir piniginė
Protarpiais mano rankinėj
Paguli ir vėl prapuola,
Viskas priklauso nuo oro.
Na, dar ir tas nevidonas-
Mobilus telefonas
Skamba kažkur susirietęs-
Pusę daiktų jau išmėčiau...

Apie meilę ir Pagėgius

Apsijuosę galvą bėgiais
Stovi rūškani Pagėgiai.
Klausia jų sesuo Šilutė:
-Kas gi jums galėtų būti?
Klausia sesė Tauragė:
-Gal galėčiau aš padėt?
Bet Pagėgiai kukliai tyli,
Pasirodo-Tilžę myli.
O šita juk- užsienietė,
Mama uždraudė mylėti.
Kai mamos vaikai neklauso,
Kartais valgo duoną sausą.
Taigi, galvą spaudžia bėgiai,
Stovi rūškani Pagėgiai.

Tautos darbai

Kol vėtrungė speige,
Keleivi stabtelk,
Prie krosnies-
Drožlių metas ir vilties.
Verpstes ir kultuves
Seniai numetęs
Lengviau ir moderniau jauties.

Į seną skrynią
Veda kelias-
Paseki motinos pėdom-
Apaustas juostom
Ir nuo rūtų žalias,
Gyvybės medžiais siuvinėtas ir dainom.

Žaizdre įkaitus
Kryžiaus saulė,
Rūdim pavirtusi sena spyna...
Klajok kiek nori po pasaulį-
Prie savo traukia grįžti
Ir gana.

Tautos darbai
Širdim sutverti,
Palieti prakaitu
Ir įkvėpti dvasia,
Kadaise paleisti
Tarp mūsų gyventi-
Jie ir gyvena mumyse.

Kai aš tapsiu vėju -
Lėksiu po pasaulį,
Vandenynuos ošiu,
Skriesiu dangumi,
Žemę apkabinsiu,
Kalnus išmatuosiu.
Kai tu tapsi vėju-
Lėk su manimi.

Noriu tau parodyt
Seną žemės tiesą,
Ir užuosti kvapą
Protėvių urvų.
Piramidžių slėnio išmintį paliesim,
Iš Olimpo ugnį
Nešime kartu,

Su pasaulio vėjais
Kelsim uraganą,

Rasim Atlantidos
Paslaptis gelmėj.
Išsisiautę grįšim
Į gimtineį ramūs.
Tyliai ošim giriose.

Liki su manim...

Katės vargai
Pavasario alyvose
Man kelia nerimą
Ir sąžinę gadina,
Ir dar atrodo negražiau
Negu Biliūno
Parašytame
„Kliudžiau“.

Į mano gimtineį veda
Smėlio takai ir krūmai,
Bet aš akis primerkiu
Ir jie man smaragdo rūmai.

Akivaizdu ir ankšta-
Pagėgių miestelis mažas,
Bet tiktai čia ir skamba
Mano gyvenimo džiazas.

Pagėgiai keičia kailinius
Į švarką žalsvo milo,
Vadinas, jau pavasaris,
Aukščiau saulelė kilo

Vadinas , jau pavasaris
Ir aš numesiu rūbą,
Ir atsiduosiu vėjui
Supynėse-
Lai supa.

Grįžtu į tašką atramos,
Į savo meilės miestą.
Taip pasiilgau šilumos,
O čia jinai neblėsta.

Žinau, kad laukia
Ir myliu visa širdim.
Šaukiu be žodžių:
Sutik mane, aš sugrižtu.
Pagėgiai žydi rožem.

Žemaičių gatvės beržai

Metų sargais išrinkau jus,
Rymančius gatvėj senoj,
Spindinčius sausio paveiksluose,
Skambančius miesto dainoj.

Mano žingsnius beskaičiuojantys
Kas rytą ir vakare,
Tylintys ar aimanuojantys
Vėtroje-
Saugot mane

Nuo karšto vasaros būdo
Nuo trumpo šelmio lietaus
Ir nuo peizažo liūdno.
Tikiuosi, kad nenupjaus...

Man pavasaris atsiuntė žinią,
Ją ant kelio radau baloje.
Išsitepus vasario purvyne
Paskendau
Toj džiugioj žinioje.

Jis ateina manęs pasiilgęs,
Aš gyventi be jo negaliu.
Man parnešti jisai pažadėjo
Saulės aukso-
Šiltų spindulių.

Nesuvaldomai žemė pulsuoja
Ir nerimsta širdis vis labiau.
Pasistiebusi varginu kojas-
Grįžk pavasari, grįžki greičiau.

Siautulingoji pūga
Ir nuožmus vasaris
Šiandien miesto gatvėse
Vestuves padarė.

Aš- garbingoji viešnia
Šventėj dalyvauju-
Per penkias baltas gatves
Su daina keliauju.

Kaip kepti karveliai
Snaigės
Lekia man į burną
Šoka vėjas ir žiema-
Amžini pikčiurnos.

Nepažįstu tik svečių-
Apsisupę veidus
Savo žvilgsniais į mane
Sniego gniūžtes svaido.

Baigias šventė,
Jau tamsu.
Tuščios miesto gatvės,
Bet vasaris ir pūga
Nejaučia vienatvės

Pradžia

Pavasaris atėjo
Ir su šešiom žąsim
Į upę pasinėręs
Girgsėjo.

Su manim
Tą dieną
Kažkas darėsi.
Aš paupiuėjau,
Girdėjau tą
Gagėjimą,
Pavasarij jutau.

Pradėjo lietus
Upė
Ir žąsys
Iš krantų.
Gė gė
Gė gė
Pleškenosi
Pavasaris
Lietuj.

O aš bridau
Pagėgiais,
Ieškodama
Tavęs.

Pavasaris
Išskrido.
Ir žąsys.
Likom mes.

Vilkyškių miške

Raganom dvelkia miškas.
Eglės kvėpia sakais.
Vaikščioju aš kaip pamišus
Smėlėtais senais takais.

Debesys skuba pro šalį,
Kurmiui ir tam neramu-
Samanas kelia į viršų,
Sukdamas ratą.

Einu
Ir nejučia sustoja
Kraujas tekėti many-
Raganų eglė šakota
Klausia :
-Kaip gyveni?

Miškai miškeliai,
Kalvos kalvelės,
Prie ežero beržai-
Tokių vietelių
Mūsų šalelėj
Surasi nemažai.

Bet tikras būki -
Viena Smaliukė,
Ryški gelė gimtinės,
Tik čia težydi
Kaip jūra plyti
Tik Obstainių draustiny.

Jei nebijosi
Išsismaluosi,
Rankas
Ir baltus skruostus
Vaišins Smaliukė
Žemės uogelėm,
Raudoniu
Širdį
Glostys.

Užverčiu galvą-
Aukštai
Žėri mėlynas skliautas
Dangaus.
Į begalybę pakilt
Atsispyrimo žvalgaus.

Leisčiau sparnams šėliot
Po debesų gatves,
Jų labirintai tikiuos
Nepaklaidintų manęs.

Lėkčiau žvaigždžių paliest
Per juodas beores marias.
Užverstą galvą guldau
Ant tavo peties
Žvaigždei surast.

Geriu nektarą
Tavo žodžių.
Prigėriau
Lig juosmensį
Ir vis dar trokštu.
Akis užpyliau,
Blaivų protą
Ir trykštu
Kaip fontanas
Srovėmis
Spalvoms.

Per plepėjimą

Į naują dieną
Durys atlapotos.
Neriu pro jas
Pilna idėjų,
Bet pastoja kelią
Ešafotas.
Idėjos liko,
O galva
Link durų
Nuriedėjo.
Baigės
Dar viena diena.

Benininkai

Benininkų sodai
Žydi nevienodai
Pakalnėj raudonai,
Ant kalno baltai.
O tėvelių kiemą
Vasarą ir žiemą
Puošia mūsų pėdų
Grįžtančių žiedai.

Į aukščiausią bokštą
Įsiropšti trokštu
Ir apglėbti kaimą
Savo akimis.
Na tai kas kad sodai
Žydi nevienodai-
Jiems tą pačią giesmę
Gieda vyturys.

Vyno kerų
Užburta
Pamečiau
Savo drovumą.
Dar neseniai
Norėjau
Tyliai
Gintaro rūmų,
Bet tavo žvilgsnis
Įkrito
Kaip musėlė
Į taurę.
Ir rūmų galvoj
Neliko,
Geidžiu tik
Tavo psalmių.

Aš Lietuvą matau
Kaip vaišių stalą-
Kepsniai ir tortai
Puošia vieną galą,
Kitam gale
Tik bulvės ir kopūstai,
Bet nežiūrėkit
Į mane taip rūsčiai.
Abu galus
Sujungia mūsų brolis
Tautos produktas

Nr.1-
Alkoholis.

Šalčio pirštai
Groja gitara,
Ledo stygos
Įtemptos be galo.

Aš bandžiau klausytis,
Bet keista
Muzika
Ore sušalo.

Surinkau jos
Krištolo šukes
Ir dėlioju
Ant medinio stalo.

Laižo šalčio muziką
Vaikai
Skamba aidas
Tirpstančios gitaros.

Ruduo

Sunkūs rudenio tonai
Gulas į mano pasąmoneę
Ir vėl vasara baigės,
Nubyrejo į samaną.

Aš jau stoviu prie bėgių.
Traukinys ima klykti.
Jis negali Pagėgių
Stotyje pasilikti.

Tiktai mano keliai
Šičia baigias,
Tyliai vaikštau
Po šiltas samaną.

Viskas trumpa
Kaip vaiko kelnės,
Atmintis ir ta
Be sąmonės.

Nuo Pagėgių
Lig Obelių
Stovi tūkstantis trobelių.
Ir margų,
Ir be kvadratų,
Ir naujų
Ir šimto metų.
Bet geriausia
Iš visų
Toj troboj
Kur aš esu.

Pirmą dešimtį
Pagriebė vėjas,
Supratau, kad gyventi-
Tai šėlt,
O antroji-
Iš meilės prigėrė
Sukuždėjus,
Kad reikia kentėt.

Trečią dešimtį
Baigia užkloti
Pienių pūkas
Ir aš suprantu,
Kad gyventi-
Tai kurt ir svajoti
Degt iš meilės
Ir šėlti kartu

Mano gyvenimas
Tavo gyvenimas.
Baisia skirtingi,
Nors kartais derinas.

Man reikia saulės,
Tau reikia aukščio,
Aš gaudau giesmę
Tu gaudai paukštį.

Aš mėgstu skristi,
Tu mėgsti plaukti,
Man noris bėgti,
Tau noris laukti.

Tik veiksmas
Vyksta į vieną pusę
Į vieną tikslą
Sukurta mūsų.

Aš suklumpu-
Tu man ranką paduodi,
Tu pravirksti-
Aš tau širdį paguodžiu.

Tiktai kartu,
Nors ir baisiai skirtingi,
Esame stiprūs mes
Ir laimingi.

Be tavo rankų
Gėlės nežydi,
Be tavo rankų
Medžiai neauga,
Vaikai nemiega,
Nekvepia duona
Be tavo rankų,
Mieloji mama.

Gėle žydėčiau,
Medžiu siūbuočiau,
Vaiku ir duona
Tyliai miegočiau,
Kad vėl namo
Sugrižt galėčiau,
Ant tavo rankų
Kad pasisupčiau.

Aš gimiau, kada vyšnios
Migdė kūdikius savo,
Balto žiedo lopšy
Suvyniotus šiltai.

Lapų gyslose džiaugsmas
Ir laimė keliavo,
O danguj jau žibėjo
Žvaigždėlė aukštai.

Ji man spinduliu savo
Davė šviesą akelėms
Ir gyvybę pagirdė

Lyg šaltinio lašu,

Ir iš vyšnių žiedų
Prasidėjęs takelis
Virto dideliu
Mano gyvybės keliu.

Sutik lakštingalą
Ji grįžo salės spinduliuos
Ir laukia meilės.
Atiduok jai širdį savo
Per žiemą saugotą,
Migdytą-
Giesmė ja išsprogdins žiedais

Užgavėnės

Tvyro ore blynų kvapas,
Plaikstosi sijonai,
Iš trobos į trobą veržias
Žydai ir čigonai.

Durys kenčia beldimus,
Kanapinis- badą.
Dega Morės ant laužų,
Skrustai irgi dega.

Superkam blogus vaikus,
Išparduodam arklį !
Pardavėjai dyvini
Laido savo gerkles.

Blynai tirpsta burnose,
Šeimininkės sukas,
Dylančios žiemos skvernuos
Užgavėnės supas.

Motinos siela
Iš saulės atėjusi,
Su šiltu upokšniu atitekėjusi,
Su rugio grūdu
Pavasarij kilusi,
Su paukščio virpesiu
Tyliai prabilusi,
Meilę skleidžianti,
Vaiko laukianti,

Tavo ši žemė,
Gėlynais plaukianti!

Motinos siela
Iš pragaro kilusi,
Su rugio ašarom
Akis užsipylusi,
Vaiką pamiršusi
Šauki pamišusi,
Kam į gyvenimą
Tavąjį kišasi.
Lūžta gyvenimas
Kaip sausas stagaras...

Kas užrakins vartus į pragarą?

Kūčios šiandien.
Lauke tvyro rūkas ramus
Kaip ant stalo aguonų pienas.
Vaikas laukė mamos,
Bet atėjo ne ji,
O tik blizgančios, gražios
Kalėdos.
-Kur tu, mama, esi,
Gal paklydai rūke,
Tirštame,
Kaip aguonų pienas?
Aš gavau dovanų,
Ir draugų čia yra,
Bet vistiek aš, mamyte,
Vienas.

Saule, tu nuostabi,
Ir laimingas kiekvienas rytas
Tavo rožiniu nuometu
Glostytas,
Aukso juostom
Tyliai dangstytas.

Į tave pasinėrus
Jaučiu
Baltą baltą
Lelijų žydėjimą.
Dega auksu
Mano keliai
Ir dangus toks

Mėlynas mėlynas.

Užsimerkiu-
Geltoni žiogai
Švyti pievoje,
Skaudžiai akina.
Negaliu be tavęs gyvent,
Užkerėjai , saulele,
Kaip ragana.

Ryto melodija
Sapną nutraukia.
Gaidys gieda himną
Ir Margė nelaukia,
Švytuodama uodegą
Išlenkia strėnas,
Pro mano pirštus
Bėga čiurkšlėmis
Pienas.

Susišaukia šunys
Iš kaimo į kaimą,
Katytis atpuola,
Pamiršdamas baimę.
Šviežumas rytelio!
Nebnoriu jau miego.
Minu savo kelią,
Jis bėga
Ir bėga.

Kartais

Šaligatviais aplūžusiais
Į darbą kojos neša.

Einu ir lupinėju save
Kaip kokį šašą

Už šitą tylią naktį
Ir abejingą rytą,

Už akmenį ant kelio,
Hiperaktyvų litą.

Šaligatvis pasibaigia.
Žaizda atidaryta.

Darbe užmiršiu ja,
Atsidarysiu kitą

Pasiilgau kvapo
Rūtų, mėtų,
O aplinkui dar
Ledai tebesimėto.
Bet jaučiu pavasarį-
Suplyšo batai
Ir dukra paaugo-
Tuoj bus šeši metai.
Užplikysiu jai
Arbatos mėtų.
Lauksime pavasario
Iš lėto.

Motinos simboliai

Gyvate rangaisi
Siautėji kaip ragana
Gilioje bedugnėje
Per nakties košmarą.

Saulei patekėjus
Rymai lauko dvasioj,
Medyje siūbuoji
Per audras tu drąsiai.

Ar geroji mano,
Ar piktoji niekieno
Tavo vardo „motina“
Niekada neniekinu.

Jau buvau vaiku,
Jau turiu vaikų,
Tų kurie su motina
Ir tų – vienišų.

Laukia jie languos,
Akys jų laukuos.
Širdgėla apims,
Medžiai nepaguos.

Pro šalį dunda traukiniai,
Lankas lyg ežerais užlieja,
O saulė leidžias vakarais
Ir Nemune žvaigždžių prisėja.
Ne karalystė, ne šalis
Pačiam kraštely Lietuvos-
Dalelė žemės, kurią mint
Man lemta lig gyvos galvos.

Čia - mano ir tavo Pagėgiai,
Už juos taurę vyno keliu!
Žinau, be manęs jie – bejėgiai,
Todėl jų apleist negaliu.

Rambyno kalnas išdidus,
Bitėnus glaudžia, eglėm moja.
Gandrai išskrido, bet namuos
Ant stalo duona jau garuoja.
Ne karalystė, ne šalis
Pačiam kraštely Lietuvos
Dalelė žemės, kurią mint
Man lemta lig gyvos galvos.

Čia - mano ir tavo Pagėgiai,
Kitų aš namų neturiu.
Žinau, be manęs jie – bejėgiai,
Todėl jų apleist negaliu.

Baigės rudenio kerai.
Jau voratinklių audėjai
Numetė šalin stakles
Ir atostogų išėjo.

Gaila – aukso lapai virs
Rūdimis lietuj ir vėjy,
Juodos varnos medžiuos stirs-
Skrist su paukščiais nenorėjo.

Šaltas rūkas nusileis
Ant ežių, vilkų ir lapių.
Nebesėsime ant žolės,
Greitai bus tamsu ir šlapia...

Taškas rudenio gale metų dramą baigia.

Šilta mano namuose,
Tegul krenta snaigės.

Kai širdyje vienvė

Vieniša minioj buvau
Ir savęs gailėjau.
Pasakyki man, prašau,
Kur tave vėl neša vėjai?

Kaip stropiausia mokinė
Stengiuosi ir mokaus uoliai,
Bet atsiduriu ir vėl

Tik kaltinamųjų suole.

Bėki šaltas liūdesį,
Negadinki man sveikatos.
Yra Dievas, Darbas
Ir kiti, kurie padeda,
Kai atslenka vienatvė.

Linkėjimas

Giedro dangaus,
Saulės skaisčios,
Šypsenos,
Meilės,
Sveikatos.
Tegul širdis
Ilgai dar liepsnos
Ir suksis gerovė verpetais.